

Omul după inima lui Dumnezeu

Omul după inima lui Dumnezeu

“Cine ne va arăta fericirea?” (Ps.4.6)

“Vino și vezi!” (Ioan 1.46.)

Ochiul meu se odihnește asupra Domnului Isus; îl văd pe Domnul coborât din cer, un Om. Dacă privesc la mine sau împrejurul meu, ce văd? Destul ca să mi se rupă inima.

Privind la Domnul Isus însă, găsesc o adevărată odihnă; un Om care a satisfăcut inima lui Dumnezeu, acest Om minunat pe pământ, permanent în prezența lui Dumnezeu, Acela în care sunt închise toate gândurile și sfaturile lui Dumnezeu. Ce bogăție!

Ce este omul? Ce este în el însuși când se cunoaște păcatul propriei lui inimi? O ființă care de la început s-a îndepărtat de Dumnezeu.

Acum apare un Om binecuvântat: El Se roagă (Luca 3.21). Este Omul dependent, pentru că dependența de Dumnezeu este esența Omului perfect.

Este adevărat, noi îl vedem pe Dumnezeu strălucit peste tot, dar aici Îl vedem în Isus.

Izvorul păcatului în noi este independența.

Aici inima mea găsește odihnă într-un Om dependent în mijlocul întristărilor, dar traversându-le în perfecțiune, cu Dumnezeu. Fie că este în umilință sau în glorie, Ființa perfectă este întotdeauna numai Ființa dependentă.

Cât despre botezul lui Ioan, această Inimă Divină Își exprimă dependența Sa, în rugăciune, și primește răspuns. Cerul se deschide.

S-ar deschide el astfel pentru mine? Eu mă rog pentru că cerul este deschis, în timp ce deasupra Domnului Isus cerul se deschide pentru că El Se roagă. Ce admirabil tablou al harului!

Tatălui Îi plăcea să privească jos, contemplând în mijlocul acestei scene de păcat pe Fiul Său Preaiubit.